

Arrest

nr. 217 854 van 1 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KALIN
Hulsbergweg 7A
3520 ZONHOVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. KALIN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 januari 1996.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 november 2015 en dient op 10 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 mei 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 24 oktober 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het dorp Khord Kabul Kalay, in het district Khak-e-Jabbar, provincie Kabul, waar u heel uw leven gewoond heeft. U bent tot de elfde graad naar school gegaan.

Uw vader werkt als postbode voor het ministerie van Communicatie. Uw oudste broer J(...) G(...) is sergeant in het Afghaans leger. Uw andere broer S(...) G(...) is derde sergeant bij de afdeling misdaadbestrijding van de politie. Op 10 februari 2013 werd uw huis 's nachts aangevallen door de taliban. Uw vader en broers waren niet thuis. U bevond zich op het dak van uw huis toen de taliban u opdroegen u over te geven. Ze begonnen op u te schieten. U verdedigde uw huis een half uur lang van op het dak en toen ze met zwaardere wapens begonnen te schieten bent u gevlucht naar de bergen. De taliban doorzochten uw huis en zei aan uw moeder dat ze haar echtgenoot en zonen moest zeggen dat ze hun werk moesten neerleggen. Indien ze dat niet deden, zouden ze gedood worden. U bracht de nacht in een grot in de bergen door. De volgende ochtend belde u uw moeder die u zei dat de kust veilig was ondertussen. U keerde terug naar huis. Enkele dagen later werd u onwel ten gevolge van een verwonding aan uw been. U ging voor twee maanden naar India voor een medische behandeling. Tien maanden na de aanval kwam de taliban naar uw huis. U verborg zich in de bloemvoorraad. De taliban zeiden tegen uw moeder dat haar echtgenoot en zonen met ongelovigen samenwerken en dat indien de taliban hen zouden vinden ze hen zouden doden. Twee maanden nadien kwam de taliban opnieuw, zeiden hetzelfde en doorzochten uw huis. Ongeveer acht maanden later doorzochten de taliban opnieuw uw huis. De taliban zeiden tegen uw moeder dat haar echtgenoot en zonen afvalligen waren en voor de Amerikanen werkten en dat ze hun jobs moesten neerleggen, zo niet zouden ze gedood worden. Op 7 jawza 1394 van de Afghaanse kalender (AK), ofwel 28 mei 2015 volgens de Gregoriaanse kalender (GK), ontving u een dreigbrief van de taliban waarin u opgedragen werd uw vader en broers te zeggen dat ze hun werk moesten neerleggen. U werd eveneens opgedragen te stoppen met school en de taliban te vervoegen. Indien u hun eisen niet uitvoerde, zou u onthoofd worden. De mullah van het dorp sprak uw moeder eveneens aan en gaf de boodschap van de taliban door dat u, uw broers en uw vader gedood zouden worden indien zij niet hun werk neerlegden. U was toen op school in Kayenat. Uw moeder belde u op om u te zeggen niet naar huis te komen. U verbleef bij een klasgenoot terwijl uw vader uw vlucht uit Afghanistan regelde. Vijf dagen later verliet u het land. Na uw vertrek kwamen de taliban nog tweemaal langs in 2016 en eenmaal in 2017.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u volgende originele documenten neer: uw taskara in het Engels, uw taskara in het Pashtou, twee schoolrapporten, drie foto's van kogelgaten in muren, twee familiefoto's, zes foto's van uw broers op hun werk, een bevestigingsbrief van uw problemen ondertekend door de dorpsoudsten, een dreigbrief van de taliban en de briefomslag waarin de documenten u toegestuurd werden. U legt tevens een kopie neer van de taskara van uw grootvader, de taskara van uw vader, een document in verband met uw verandering van school, zes (bank)kaarten van het werk van uw broers en van uw vader en acht certificaten van het werk van uw broers.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de aannemelijk te maken.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt fundamenteel ondermijnd door tegenstrijdigheden en inconsistenties in uw verklaringen.

Zo legt u inconsistente verklaringen af over het aantal keer dat de taliban naar uw huis waren gekomen. U verklaart aanvankelijk tijdens uw gehoor op het CGVS dat de taliban naast de keer dat ze uw huis

hebben aangevallen nog twee keer bij u thuis gekomen waren en uw huis doorzochten. U bevestigt nadien nog eens dat dat alles was (gehoorverslag CGVS, dd. 18.05.2017, p. 16). Enkele ogenblikken later verklaart u echter dat ze in totaal nog drie keer uw huis zijn komen doorzoeken na de aanval, twee keer in 1393 en één keer in 1394 (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, zegt u dat het net in u opgekomen was dat de taliban uw huis ook in 1394 hadden doorzocht, omdat u even over de data aan het nadenken was (CGVS, p. 17). Deze verklaring is weinig ernstig. Een huiszoeking door uw vervolgers is een ingrijpende gebeurtenis waarvan mag verwacht worden dat een asielzoeker deze niet over het hoofd ziet wanneer bij hem geïnformeerd wordt naar de vervolgingsfeiten die hij heeft meegemaakt. Bovendien werden uw eerste verklaringen ook door u bevestigd. Nog frappanter is de vaststelling dat u deze huiszoekingen na hun aanval onvermeld liet bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS, dd. 01.03.2016, vraag 5). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u tijdens het gehoor op de DVZ van geen enkele huiszoeking door de taliban gewag maakte, verklaart u dat men u toen geboden had een samenvatting van uw asielrelaas te geven (CGVS, p. 24). Het klopt dat u bij de DVZ alles kort en ontgaan van details moet vertellen, maar dit verklaart niet waarom u drie huiszoekingen onvermeld zou laten wanneer u expliciet naar de belangrijkste feiten wordt gevraagd die hebben geleid tot uw vlucht uit uw thuisland. Verwacht mag worden dat iemand die asiel aanvraagt in een ander land coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt ten stelligste uw geloofwaardigheid. Bovendien corrigeerde u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS enkel de datum van de enige aanval van de taliban waarover u sprak op de DVZ, en gaf u te kennen niets anders meer te willen aanpassen (CGVS, p. 2-3). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen.

De oppervlakkigheid van uw verklaringen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Gevraagd te vertellen wat er gebeurd is vanaf het ogenblik dat u van de muur van uw huis sprong om aan de aanvallers te ontkomen, zegt u dat u ontsnapt bent richting de bergen, waarna u een stilte laat vallen om daarna aangespoord door de stilte te vervolgen dat u dan ziek bent geworden en naar India bent gegaan voor uw behandeling (CGVS, p. 19). Wanneer u gevraagd wordt te vertellen wat er in de volgende minuten en uren na uw sprong van de muur gebeurd is, herhaalt u dat u van de muur sprong, gewond raakte, naar de berg gerend bent, in een rots schuilde en na een aantal dagen naar India gegaan bent voor uw behandeling (CGVS, p. 19). Gevraagd te vertellen over de huiszoeking door de taliban onmiddellijk na de aanval op uw huis, zegt u dat de aanwezige vrouwen in het huis u hierover verteld hadden dat de taliban het huis doorzocht hadden en vertrokken waren (CGVS, p. 20). Gevraagd wat de talibs gezegd hadden zegt u dat de taliban uw moeder gezegd zouden hebben dat ze de boodschap moest doorgeven aan haar zonen en echtgenoot dat ze hun werk dienden te verlaten en dat ze gedood zouden worden indien ze niet gehoorzaamden (CGVS, p. 20). Dit zou alles geweest zijn dat de talibs gezegd zouden hebben. Bij de volgende huiszoeking zouden de taliban aan de vrouwen gezegd hebben dat uw broers en vader met de ongelovige Amerikanen samenwerkten en gedood zouden worden indien de taliban hen vond. De taliban zouden daarnaast niets anders gezegd hebben en de vrouwen zouden niets geantwoord hebben (CGVS, p. 22). Bij de tweede huiszoeking na de aanval op uw huis zou de taliban opnieuw hebben gezegd dat indien ze uw broers en vader vonden ze hen zouden doden (CGVS, p. 22). Gevraagd wat de vrouwen hierop antwoordden, zegt u weinigzeggend dat de taliban kwamen, het huis doorzochten en vertrokken (CGVS, p. 22). Gevraagd te vertellen over de derde huiszoeking na de aanval op uw huis, zegt u dat u bij uw klasgenoot was. Nogmaals gevraagd wat er gebeurd was, zegt u dat ze het huis doorzochten en vertrokken. Gevraagd of de taliban iets gezegd hadden, beaamt u dit en herhaalt u opnieuw dezelfde bewoordingen dat uw vader en broers hun jobs dienden te verlaten en anders gedood zouden worden (CGVS, p. 22-23). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende en gewelddadige gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Verwacht mag worden dat u uitgebreider zou kunnen vertellen over de verschillende huiszoekingen en bedreigingen van de taliban. Het lijkt weinig geloofwaardig dat al deze invallen consequent volgens hetzelfde stramien zouden gelopen zijn waarbij steevast de identieke woorden zouden gevallen zijn. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden.

Ook over uw trip naar India legt u uiterst vage verklaringen af, waardoor getwijfeld wordt aan de waarachtigheid van deze gebeurtenis. Gevraagd te vertellen hoe u uw medische hulp in India geregeld had, zegt u kortaf dat uw vader alles geregeld had (CGVS, p. 20). Uitgenodigd te vertellen wat hij zoal moest doen daarvoor zegt u enkel dat hij het geld en het paspoort regelde. Meer niet (CGVS, p. 20). Het is uiterst vreemd dat u hierover niet meer kunt vertellen. Bovendien is het merkwaardig dat u geen enkel

bewijs kunt neerleggen van uw opname in het Afghaans militaire ziekenhuis en nadien in het Indische ziekenhuis of uw reis ernaartoe, zagezegd omdat uw medische documenten tijdens uw vlucht in het water gevallen waren in Griekenland (CGVS, p. 21). Het is geloofwaardig dat u uw medische documenten bij zich hield omdat u schrik had tijdens uw vlucht ziek te worden en het zo makkelijker zou zijn om via die documenten de dokters op de hoogte te brengen van uw medisch bulletin (CGVS, p. 21), toch is het niet aannemelijk dat u geen ander bewijs kunt neerleggen van uw opnames of uw trip naar Indië en dat u bij uw vertrek geen kopieën zou hebben genomen van deze documenten gezien de belangrijkheid ervan voor u. Die kopieën zou u namelijk dan samen met uw andere documenten kunnen verstuurd hebben (CGVS, p. 21). Ook vreemd is dat u de voor u zo belangrijke documenten, gezien u enkel deze meenam, in het water liet vallen en er niet zorgzamer voor was. Door het gebrek aan documenten kan namelijk uw geloofwaardigheid hierover enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen, die echter weinig aannemelijk overkomen.

Verder dient te worden vastgesteld dat het door u geschetste verloop van de gebeurtenissen weinig plausibel overkomt. Zo zou de taliban tien maanden na de aanval op uw huis teruggekomen zijn om uw huis te doorzoeken, twee maanden later nog eens en vervolgens acht maanden later nog eens (CGVS, p. 17). Ruim twee jaar na de aanval op uw huis zou de taliban u een dreigbrief gestuurd hebben (CGVS, p. 16). Het is weinig plausibel dat indien de taliban dermate erop gebrand waren u, uw broers of uw vader te pakken te krijgen aangezien ze vanuit het niets een dertig minuten durend vuurgevecht aangingen met u (verklaring CGVS, vraag 5; CGVS, p. 16, 18), hierna tien maanden lang niet meer van zich zouden laten horen om daarna drie keer uw huis te doorzoeken met intervallen van twee en acht maanden om dan een half jaar later een doodgewone dreigbrief achter te laten. Hoewel de taliban spontaan op u het vuur openden, bent u van mening dat ze u levend wilden te pakken krijgen om u vervolgens te kunnen gebruiken als drukingsmiddel tegen uw vader en broers (CGVS, p. 18). Dat de taliban enerzijds zo doelgericht en uitdrukkelijk actie ondernemen vanaf hun eerste aanval, maar nadien steeds geduldiger en laconieker te werk gaan, is in de door u geschetste context weinig aannemelijk. Ook de taliban moeten hebben geweten dat ze door hun weinig volhardende en uiterst langzame optreden hun doel om u, uw broers of vader te pakken, zouden missen.

Ook uiterst vreemd is de weinig doordachte en strategisch uiterst zwakke aanval van de taliban op uw huis, de eerste keer dat ze langskwamen. Het is onduidelijk en eigenlijk gedoemd om te mislukken dat de taliban van slechts één kant hun verrassingsaanval uitvoerden zodat u langs de andere kant van het huis kon ontkomen en zelfs met een gewond been kon ontsnappen (CGVS, p. 19-20). Dat de talibs, vanaf het vuurgevecht startte en dus wetende dat hun doelwit zich op het dak bevond, het huis niet zouden gaan omsingelen, is weinig plausibel. Vervolgens is het weinig aannemelijk dat u enkel kan vertellen dat de taliban, nochtans volledig opgefokt van het vuurgevecht, het huis binnen gingen, het huis doorzochten en dan weer vertrokken, wanneer u werd gevraagd te vertellen over die aanval (CGVS, p. 20).

Daarnaast is ook uw gedrag weinig aannemelijk in de door u geschetste context. Zo zou u de ochtend na het 30 minuten durende vuurgevecht met de taliban en de daaropvolgende huiszoeking door de taliban waarbij de taliban uw moeder de boodschap meegaf dat ze haar zonen en echtgenoot moest vertellen dat ze hun job moesten neerleggen en dat ze gedood zouden worden indien ze ongehoorzaam waren, teruggekeerd zijn naar huis nadat uw moeder u aan de telefoon gezegd had dat de situatie opnieuw in orde was (CGVS, p. 19). Gepeild naar de eventuele maatregelen die u getroffen zou hebben om uw veiligheid te garanderen hierna zegt u dat u in het geheim naar school ging door telkens uw moeder te bellen alvorens u van de hoofdweg uw straat inliep zodat zij u kon verzekeren dat de kust veilig was (CGVS, p. 21). U verklaart dat niemand wist wanneer u thuis was en wanneer u op school was (CGVS, p. 21). Deze strategie lijkt allerm minst een sluitende strategie om iemands veiligheid te garanderen. Zo wisten onder andere de mensen op uw school wanneer u op school was. En de schooltijd loopt vanzelfsprekend op klaarlichte dag, niet bepaald het moment om zich meer incognito op straat te begeven. Naast deze maatregel zou u geen andere maatregelen getroffen hebben in het kader van uw veiligheid (CGVS, p. 21). U zou dus zonder bijkomende maatregelen zich op dagelijkse basis verplaatst hebben op de hoofdweg en in de omgeving van uw school. Dat u niet meer sluitende maatregelen nam om uw veiligheid te verzekeren alsook de veiligheid van uw broers en vader daar u meermaals verklaart dat de taliban u wou om hen te krijgen (CGVS, p. 18, 25), relativeert de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate. Deze vaststelling is des te prangend in het licht van de jobs die uw twee broers en vader uitoefenden, respectievelijk bij het leger, de politie en het ministerie van Communicatie. In de Afghaanse context zou men verwachten dat een gezin waarvan twee broers een militaire en politionele functie uitoefenen doortastender zou optreden wanneer het in het vizier zou komen van de taliban. In het licht hiervan is het ook merkwaardig dat u verklaart

'niets' te weten over de talibancommandant die de aan u gerichte dreigbrief ondertekend zou hebben (CGVS, p. 23). Er mag verwacht worden dat u of uw gezinsleden zich enigszins geïnformeerd zouden hebben over deze talibancommandant die jullie naar het leven stond teneinde het risico dat jullie liepen in te schatten en in te perken.

Vervolgens is het weinig plausibel dat u steevast naar school bleef gaan en thuis bleef wonen, ook al waren de taliban reeds meermaals langs geweest om u te bedreigen en zelfs eenmaal te beschieten en dat u ook na het ontvangen van de dreigbrief waarin u bedreigd werd met onthoofding nog een aantal dagen naar school ging (CGVS, p. 11, 24). Het is dan ook merkwaardig dat uw moeder pas de ernst van de situatie zou ingezien hebben en u op school zou opgebeld hebben en u opgedragen zou hebben u te verbergen en niet naar huis te komen nadat ze van de mullah gehoord had dat de taliban jullie zouden vermoorden (CGVS, p. 24). Van iemand die bedreigd wordt door de taliban mag worden verwacht dat die deze bedreigingen van meet af aan zeer ernstig neemt en onmiddellijk stappen onderneemt om het risico dat hij loopt te minimaliseren. De vaststelling dat u eerst duidelijke signalen rechtstreeks van de taliban zelf in de wind slaat en pas na een verwittiging van de mullah actie onderneemt, ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid. Het is onduidelijk waarom uw moeder na haar gesprek met de mullah plots beseftte dat uw leven gevaar liep, terwijl ze deze conclusie niet bereikte nadat haar huis onder vuur genomen was en de taliban bij de vier huiszoekingen en in hun dreigbrief dezelfde boodschap hadden overgebracht als de mullah. Uw verklaring dat u tot dan toe geprobeerd had uw best te doen en de dreiging te tolereren maar dat u nadien ontdekte dat dit onmogelijk was, is niet van die aard dat ze hierop een ander licht kan werpen.

U legt eveneens inconsistente verklaringen af over de chronologie van de verschillende gebeurtenissen die geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Afghanistan.

Zo is uw verklaring dat u de dreigbrief van de taliban op 7 jawza 1394 AK (28 mei 2015 GK) ontvangen zou hebben (CGVS, p. 11, p. 23) inconsistent met uw verklaring dat u een maand na het ontvangen van de dreigbrief vertrokken bent uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 17). U verklaart echter ook Afghanistan verlaten te hebben op 25 oktober 2015 GK ofwel 3 aqrab 1394 AK (verklaring DVZ, dd. 01.03.2016, vraag 31; CGVS, p. 3-4), wat met andere woorden neerkomt op vijf maanden nadat u de brief van de taliban ontvangen had. Uw verklaring dat u een maand na ontvangst van de dreigbrief het land verlaten zou hebben (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 17) is bovendien ook inconsistent met uw andere verklaringen dat u na de dreigbrief nog een aantal dagen op school gebleven zou zijn en vijf dagen nadat u gestopt was met het school het land verlaten zou hebben (CGVS, p. 11). Daarnaast is uw verklaring dat de derde huiszoeking ongeveer acht maanden na de tweede huiszoeking plaatsvond (CGVS, p. 17) inconsistent met uw verklaringen dat de tweede huiszoeking aan het begin van de zomer plaatsvond en de derde huiszoeking aan het einde van de zomer erop (CGVS, p. 17). Dit betekent immers dat er meer dan een jaar tussen de tweede en derde huiszoeking verstreken zou zijn. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw inconsistente verklaringen, verduidelijkt u dat u ongeveer acht maanden gezegd had en dat u dit niet exact kan zeggen omdat u zich de data niet herinnert omdat het lang geleden is (CGVS, p. 18). Uw verklaring kan niet overtuigen. Het is onduidelijk waarom u die tijdsperiode als ongeveer acht maanden zou inschatten indien u beide gebeurtenissen kan situeren ten opzichte van het begin en einde van de seizoenen. U zegt hierop dat u niet berekend had hoeveel maanden een periode bestrijkt van het begin van de zomer tot het einde van de zomer erop en dat men zolang men dit niet berekend niet met zekerheid kan zeggen of deze periode dan langer dan een jaar is (CGVS, p. 18). Deze verklaringen zijn niet ernstig en doen uw asielrelaas uiterst ingestudeerd overkomen, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer onderuit wordt gehaald. U bent namelijk minstens tot de elfde graad naar school gegaan (CGVS, p. 11) en geeft u ook tijdens het gehoor aan makkelijk met data te kunnen omgaan (CGVS, p. 3, 5, 11). U duidt uw vertrek uit Afghanistan aan met een precieze datum volgens de Gregoriaanse én de Afghaanse kalender, namelijk 25 oktober 2015 of 3 aqrab 1394 (CGVS, p. 3-4; verklaring DVZ, vraag 31). U geeft eveneens de datum van uw huwelijk volgens de Gregoriaanse én de Afghaanse kalender, namelijk 10 maart 2015 of 19 hout 1393 (verklaring DVZ, vraag 14; CGVS, p. 5). Uw opmerking dat u niet wist dat u data gevraagd zou worden volgens de Afghaanse kalender, doet uw asielrelaas ingestudeerd overkomen (CGVS, p. 18).

U legt vervolgens tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over de datum waarop de aanval op uw huis zou hebben plaatsgevonden. Hoewel u bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS aangeeft dat u de datum van de aanval op uw huis door de taliban wilt corrigeren ten opzichte van wat neergeschreven staat naar aanleiding van uw verklaringen bij de DVZ, slaagt u er tijdens uw gehoor bij het CGVS nog tweemaal in een andere datum te geven voor het eerste moment waarom u in aanraking kwam met de

taliban. Zo paste u de datum van 3 oktober 2013 (vragenlijst CGVS, vraag 5) aan naar 10 februari 2013 (CGVS, p. 3) om nadien te verklaren dat de taliban uw huis hadden aangevallen in het jaar 1392 AK (CGVS, p. 17) en te eindigen met de verklaring dat de aanval plaatsvond op 22 jaddi 1391 AK (11 januari 2013 GK) (CGVS, p. 18). Dat u na uw rechtzetting bij aanvang van het gehoor nog tweemaal een andere datum geeft voor de aanval, ondermijnt ten stelligste de waarachtigheid van deze aanval. Aangezien u de datum in eerste instantie al veranderd wou zien, kan verwacht worden dat u er voor uw gehoor over had nagedacht, waardoor het des te opmerkelijk is dat u nogmaals twee andere data geeft om de aanval te situeren. Het feit dat u er niet in slaagt op consistente wijze de aanval op uw huis in de tijd te situeren, schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ook moet ook vastgesteld worden dat uw situering van de tweede huiszoeking door de taliban aan het begin van de zomer van 1393 (CGVS, p. 17) niet consistent is met uw verklaringen dat de eerste huiszoeking ongeveer tien maanden na de aanval had plaatsgevonden en de tweede huiszoeking ongeveer twee maanden na de eerste plaatsvond (CGVS, p. 17). Indien deze tweede huiszoeking ongeveer één jaar na de aanval op uw huis - die u zoals hierboven aangegeven in januari-februari situeert - had plaatsgevonden, zou deze in de winter gesitueerd moeten worden in plaats van aan het begin van de zomer.

Tot slot moet worden opgemerkt dat er vragen kunnen worden gesteld bij uw gegeven moment van vertrek. Hierdoor komt de rechtstreekse dreiging van de taliban eens te meer in een slecht daglicht. Zo beweert u dat u op school in de elfde graad zat (CGVS, p. 11) toen u op 25 oktober 2015 uit Afghanistan gevlucht bent (verklaring DVZ, dd. 01.03.2016, vraag 31; CGVS, p. 3-4). U verklaart dat u toen ongeveer twintig jaar oud was (CGVS, p. 11). Gezien u verklaarde op zes- à zevenjarige leeftijd uw schoolcarrière aangevangen te hebben (CGVS, p. 10) zou men verwachten dat u op twintigjarige leeftijd in de dertiende of veertiende graad zou gezeten hebben. Wanneer dit wordt opgemerkt, past u uw antwoord aan zegt u dat u op achtjarige leeftijd naar school bent beginnen gaan en dat u een jaar gedubbeld heeft (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u eerder beweerde op uw zesde of zevende begonnen te zijn met school en dat indien u een jaar gedubbeld heeft, men zou verwachten dat u op uw twintigste in de twaalfde of dertiende graad zou zitten, zegt u dat u het niet weet en dat u zich niet herinnert of u één of twee jaar gedubbeld heeft (CGVS, p. 11). Het is weinig geloofwaardig dat iemand zich niet zou herinneren of hij één of twee jaar gedubbeld heeft tijdens zijn schoolloopbaan. Bovendien moet ook opgemerkt worden dat u bij de DVZ verklaarde tot de negende graad naar school geweest te zijn (verklaring DVZ, vraag 11). De vaststelling dat u niet op coherente wijze uw vertrek uit Afghanistan kan situeren ten opzichte van uw schoolloopbaan, maakt dat er kan worden getwijfeld aan uw verklaarde vertrek uit Afghanistan in die periode en versterkt dan ook de ongeloofwaardigheid van de door u geschetste vervolgingsfeiten in diezelfde periode.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw vervolgingsfeiten en uw problemen met de taliban dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Evenmin kan er aangenomen worden dat u louter omwille van uw familieband met uw vader, die als postbode voor het ministerie van Communicatie werkt, uw oudste broer J(...) G(...), die als sergeant in het Afghaans leger werkt, of uw andere broer S(...) G(...), die als derde sergeant bij de afdeling misdaadbestrijding van de politie werkt (CGVS, p. 6-8), een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij of zij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar de tewerkstelling van een familielid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zoals hierboven reeds is beschreven is het duidelijk dat enerzijds uw persoonlijke vervolgingsfeiten alsook de problemen van uw familie als ongeloofwaardig kunnen beschouwd worden. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw familieleden omwille van hun werkzaamheden voor de overheid een gegronde vrees voor vervolging kennen. Bijgevolg kan er ook niet aangenomen worden, dat u, als broer van, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in de provincie Kabul, louter omwille van de werkzaamheden van uw gezinsleden een gegronde vrees op vervolging heeft.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara, de taskara van uw grootvader, de taskara van uw vader, uw familiefoto's, schoolrapporten, het document in verband met uw verandering van school en de briefomslag zeggen niets over uw asielmotieven waardoor het deze ook niet kunnen aantonen. De foto's, bankkaarten, badges, certificaten en andere documenten gerelateerd aan de tewerkstelling van uw broers en vader zeggen evenmin iets over uw asielmotieven. De foto's van kogelgaten in muren missen de nodige bewijskracht om uw asielrelaas te staven. Ze kunnen immers eerder waar genomen zijn. De bevestigingsbrief van de dorpsoudsten zegt evenmin iets over uw vluchtrelaas, daar enkel de tewerkstelling van uw broers en vader, het feit dat u student was en dat u voor medische zorgen naar India bent gegaan erin geattesteerd worden. Bovendien werd deze brief door u opgesteld waardoor deze enige objectieve waarde mist. Betreffende de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat erin geschreven staat dat de taliban u verschillende malen gewaarschuwd zouden hebben dat u uw broers en vader de boodschap moest doorgeven hun job te verlaten, hoewel u op geen enkel ogenblik tijdens uw gehoor vermeld heeft rechtstreeks contact gehad te hebben met de taliban. De taliban zou deze boodschap telkens aan de vrouwen van het huis nagelaten hebben (CGVS, p. 22). Betreffende de brief van de dorpsoudsten en de brief van de taliban dient eveneens opgemerkt worden dat documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag enkel als bewijs kunnen worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van

herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

"Verzoekende partij stelt dus onder andere dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de bepaling van artikel 4.3. van Richtlijn 2004/83.

Het artikel luidt als volgt:

"3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of andere ernstige schade is blootgesteld dan wel blootgesteld zou kunnen worden;

de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;

de vraag of zijn activiteiten, sedert hij zijn land heeft verlaten, uitsluitend ten doel hadden de nodige voorwaarden te scheppen om een verzoek om internationale bescherming te kunnen indienen, teneinde na te gaan of de betrokkene, in geval van terugkeer naar dat land, door die activiteiten aan vervolging of ernstige schade zal worden blootgesteld;

de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waar hij zich op zijn staatsburgerschap kan beroepen. "

Het CGVS is van oordeel dat verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd, welke visie verzoekende partij niet deelt.

2.1. Wat betreft de zogenaamde tegenstrijdigheden

Het CGVS motiveert de beslissing onder andere als volgt:

"De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt fundamenteel ondermijnd door tegenstrijdigheden en inconsistenties.

Zo legt u inconsistente verklaringen af over het aantal keren dat de taliban naar uw huis waren gekomen. (...)"

*

Verzoekende partij benadrukt dat de taliban 3x nog naar zijn huis geweest zijn naast de keer dat de taliban zijn huis hebben aangevallen.

Door de stress en de zenuwen tijdens het interview dacht hij later aan die derde keer. Zodra hij eraan dacht, heeft hij dit ook gemeld.

*

Het CGVS neemt het verzoekende partij daarnaast kwalijk dat de huiszoeken niet waren gemeld tijdens het interview op DVZ.

Verzoekende partij kon hier evenwel niets aan doen. De tolk vertelde hem dat hij kort moest zijn en dat ze niet veel tijd hadden.

Verzoekende partij heeft dit dan ook gedaan.

Het gaat niet op om de asielzoekers onder druk te zetten, snel en kort te zijn, om daarna de verklaringen die zij hebben afgelegd tegen hen te gebruiken, omdat ze iets niets verklaard hebben.

*

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de argumentatie van het CGVS niet kan weerhouden worden.

2.2. Wat betreft de zogenaamde oppervlakkigheid

Het CGVS motiveert haar beslissing op dit punt als volgt:

"De oppervlakkigheid van uw verklaringen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Gevraagd te vertellen wat er gebeurd is vanaf het ogenblik dat u van de muur van uw huis sprong om aan de aanvallers te ontkomen, zegt u dat u ontsnapt bent richting de bergen, waarna u een stilte laat vallen om daarna aangespoord door de stilte te vervolgen dat u dan ziek bent geworden en naar India bent gegaan.(...)"

Het spreekt voor zich dat dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende en gewelddadige gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Verwacht mag worden dat u uitgebreider zou kunnen vertellen over de verschillende huiszoeken en bedreigingen van de taliban. Het lijkt weinig geloofwaardig dat al deze invallen consequent volgens hetzelfde stramien zouden gelopen zijn waarbij stevast de identieke woorden zouden gevallen zijn. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden.

(...)"

Ook over uw trip naar India legt u uiterst vage verklaringen af, waardoor getwijfeld wordt aan de waarachtigheid van deze gebeurtenis. (...)"

Verzoekende partij kan zich niet vinden in deze argumentatie van het CGVS.

*

Verzoekende partij is van oordeel dat het CGVS onvoldoende rekening houdt met de specifieke omstandigheden waarin verzoekende partij zich bevond. Verzoekende partij heeft getracht alle informatie te geven waarover hij beschikte en die hij zich op dat moment ook herinnerde. Het CGVS wil blijkbaar meer informatie doch verzoekende partij heeft de informatie waarover hij beschikte gegeven, rekening houdend met de specifieke situatie.

*

Wat betreft de aanval op de woning, heeft verzoekende partij verklaard te hebben kunnen ontsnappen richting de bergen; het was toen donker, hij kon niemand zien, waardoor hij uiteindelijk ook niet wist of de taliban hem achtervolgden.

*

Wat betreft de huiszoekingen, gaat het CGVS voorbij aan het feit dat er 3 huiszoekingen waren en dat tijdens de 2 huiszoekingen verzoekende partij niet aanwezig was en tijdens de 3de huiszoeking hij verstopt was in de bloemvoorraad.

De info die hij had was dan ook vanzelfsprekend beperkter gezien hij afhankelijk is van wat anderen hem hebben verteld.

Indien er nog andere toelichtingen waren die het CGVS wou horen, dan kon deze hier achter vragen.

*

Wat betreft de trip naar India en de medische zorgen, is verzoekende partij ook beperkt in de informatie waarover hij beschikt juist omdat zijn vader de reis heeft geregeld.

Het paspoort werd aangevraagd en de visum werd geregeld.

Verzoekende partij kon zo vertrekken. Hij werd eerst opgenomen in het 400-bedziekenhuis in Kabul. Daar konden ze verzoekende partij niet behandelen waardoor de vader contact heeft opgenomen met een mevrouw uit India. Deze persoon was de tussenpersoon. Zijn vader had het adres van deze tussenpersoon aan verzoekende partij gegeven.

Bij aankomst in India brengt een taxichauffeur hem naar dit adres van deze tussenpersoon waar hij heeft kunnen verblijven. Het was ook deze tussenpersoon die hem uiteindelijk naar het ziekenhuis heeft gebracht waar de arts verzoekende partij heeft onderzocht en deze een overzicht heeft gemaakt van alle kosten. Nadat verzoekende partij hier dan mee akkoord ging, werd hij behandeld.

De documenten van verzoekende partij zijn helaas in het water gevallen, wat verzoekende partij heel erg vindt en niet bewust heeft gedaan. Omstandigheden tijdens de vlucht naar België hebben hier helaas aanleiding toe gegeven en dit heeft niets te maken met al of niet zorgzamer te zijn.

In elk geval heeft verzoekende partij andermaal contact opgenomen met de familie en blijkbaar zou er nog een document over India gevonden zijn. Deze zou onderweg moeten zijn. Verzoekende partij zal dit document toevoegen aan huidige procédure zodra in zijn bezit.

*

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de argumentatie van het CGVS niet kan weerhouden worden.

2.3. Wat betreft de plausibiliteit van het verloop van de gebeurtenissen

Het CGVS motiveert zijn beslissing als volgt:

"Verder dient te worden vastgesteld dat het door u geschetste verloop van de gebeurtenissen weinig plausibel overkomt. "

Verzoekende partij kan zich niet vinden in deze argumentatie van het CGVS.

*

Het CGVS twijfelt aan de verklaringen van verzoekende partij door het tijdsverloop tussen de aanval en de huiszoeking of de volgende huiszoeking.

Verzoekende partij weet ook niet waarom de taliban dan maanden laat passeren vooraleer de volgende stap te nemen.

Hij benadrukt dat dit het werk van de taliban is en dat deze afhankelijk kan zijn van verschillende factoren. Soms worden zij door de overheid verdreven en dan zijn ze uit beeld en kunnen ze een tijd later terug opduiken. Soms hebben ze macht op andere momenten en périodes niet.

In elk geval, als er een operatie is van de overheid, dan trekken ze zich terug.

*

Verzoekende partij is van oordeel dat de argumentatie van het CGVS niet kan worden weerhouden.

2.4. Wat betreft het gedrag van verzoekende partij in de geschetste context

Het CGVS motiveert de beslissing als volgt:

"Daarnaast is ook uw gedrag weinig aannemelijk in de door u geschetste context. (...) "

*

Het CGVS vindt het weinig aannemelijk dat verzoekende partij nog naar school zou zijn gegaan in de geschetste situatie.

Doch dit is voor verzoekende partij niet zo.

Verzoekende partij is nog naar school gegaan, juist omdat verzoekende partij dit nog kon, omdat er IOOden scholen zijn in Kabul.

De taliban zou niet geweten hebben naar welke school verzoekende partij juist ging.

*

Het CGVS acht het eveneens weinig aannemelijk dat er geen andere maatregelen getroffen werden voor diens veiligheid.

Verzoekende partij benadrukt hier dat de overheid niets voor hem kon doen. De politie kon niet aangesteld worden om hem te beschermen, ze zijn er niet altijd en bovendien zijn ze ook vaak machteloos.

*

Daarnaast benadrukt verzoekende partij ook nog dat hij ziek en gewond was en dat hij daardoor ook niet kon vertrekken.

*

Verzoekende partij is van oordeel dat de argumentatie van het CGVS niet kan worden weerhouden.

2.5. Wat betreft de zogenaamde inconsistente verklaringen

Het CGVS motiveert onder andere zijn beslissing als volgt:

"E/ legt eveneens inconsistente verklaringen af over de chronologie van de verschillende gebeurtenissen die geleid zouden hebben tot uw vlucht uit Afghanistan. (...)"

*

Wat betreft de datum van de dreigbrief en de ontvangst van deze, verduidelijkt verzoekende partij dat hij de datum van de dreigbrief heeft genoemd doch de moeder heeft deze een maand voor zijn vertrek ontvangen.

*

Wat betreft het tijdsverloop tussen 2de en 3de huiszoeking, geeft verzoekende partij toe dat hij zich qua tijdsverloop vergist zal hebben, doch dit betekent niet dat zijn verklaringen daardoor niet aannemelijk zouden zijn.

Opnieuw weigert het CGVS rekening te houden met de situatie van verzoekende partij.

Verzoekende partij situeert de gebeurtenissen in de tijd, en dan moet hij ook nog eens het tijdsverloop benoemen.

Als verzoekende partij het al correct kan situeren in de tijd, dan weet hij toch ook wat het tijdsverloop is als hij hiermee vertrouwd zou zijn geweest en daar knelt het schoentje.

In Afghanistan is men niet vertrouwd met het benoemen van de tijd via een tijdsverloop en dus op die manier te denken doch verzoekende partij wenste toch op de vraag te antwoorden en als daarbij ook nog eens de stress wordt bijgeteld dan worden inderdaad zulke antwoorden gegeven.

Dit neemt evenwel niet weg dat het CGVS redelijk moet blijven en met alle elementen rekening moet houden.

Na de lezing van de beslissing van het CGVS kan verzoekende partij inderdaad bevestigen dat het zeker een jaar moet zijn geweest.

*

Wat betreft de datum van de aanval op het huis, heeft verzoekende partij nooit 1392 gezegd. Hij heeft het jaar 1391 genoemd.

*

Wat betreft het tijdsverloop tussen de 1ste en de 2de huiszoeking, kan verzoekende partij andermaal benadrukken dat de 2de huiszoeking niet in de winter was maar in de zomer.

*

De motivatie van het CGVS kan dan ook niet worden weerhouden.

2.6. Wat betreft het moment van vertrek

Het CGVS motiveert onder andere zijn beslissing als volgt:

"Tot slot moet worden opgemerkt dat er vragen kunnen worden gesteld bij uw gegeven moment van vertrek (...)"

*

Verzoekende partij blijft bij zijn verklaringen in dien zin dat hij vertrokken is op 25.10.2015 en dat hij toen in de 11de graad zat.

Hij had al gedubbeld maar kan zich niet meer herinneren of dit 1x of 2 x was, zelfs nu weet verzoekende partij het niet zeker.

2.7. Wat betreft een gegronde vrees voor vervolging en de tewerkstelling van zijn familieleden

Verzoekende partij is ervan overtuigd dat de functies van zijn vader en broers wel degelijk een rol spelen in zijn asielprocedure en dat deze tewerkstelling voldoende is.

Hij is er immers van overtuigd dat ze juist via verzoekende partij zijn vader en broers willen hebben.

2.8. Wat betreft zijn documenten

Verzoekende partij heeft al het nodige gedaan om documenten te verkrijgen in zijn bezit die zijn asielrelaas ondersteunen.

Deze documenten dienen te worden beschouwd als een begin van bewijs.

Verzoekende partij zal nog trachten een bijkomend document te verkrijgen (meer specifiek met betrekking tot het verblijf in India - supra) en zal deze dan ook nog toevoegen aan zijn dossier."

En

"Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

" [...]"

Het CGVS motiveert de beslissing uiteindelijk stellende dat gezien de verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul dient te worden beoordeeld.

In tegenstelling tot wat het CGVS meent te stellen in de bestreden beslissing, is verzoekende partij van oordeel dat voor de burgers in Kabul er actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon.

Zo verwijst verzoekende partij naar volgende reeks van recente aanslagen in Kabul waardoor een herbeoordeling van deze situatie zich opdringt.

Op 31.05.2017 was er een bomaanslag waarbij ten minste 80 mensen om het leven zijn gekomen en honderden werden geraakt (<https://www.nrc.nl/nieuws/2017/05/31/zware-bomaanslagschokt-kabul-10790299-a1561101>, geraadpleegd op 17.11.2017). Daarna bleek dat het dodentaantal opliep tot 150 en het aantal gewonden tot 460 (<http://www.hln.be/hln/nl/960/Buitenland/article/detail/3175552/2017/06/06/Dodental-vanaanslag-in-Kaboeel-stijgt-tot-boven-de-150.dhtml>, geraadpleegd op 17.11.2017).

Op 02.06.2017 zijn tijdens een betoging minstens 7 mensen gedood dit maal door de hand van de politie (<http://www.hln.be/hln/nl/960/Buitenland/article/detail/3173521/2017/06/02/Politieopent-vuur-op-demonstranten-in-Kaboeel-minstens-zeven-doden.dhtml>, geraadpleegd op 17.11.2017).

Op 03.06.2017 waren er opnieuw aanslagen. Er waren die dag 3 ontploffingen in Kaboeel tijdens een begrafenis van een man die was omgekomen tijdens betogingen de dag eerder. Er zouden zeker 20 doden zijn en tientallen gewonden (<http://www.hln.be/hln/nl/960/Buitenland/article/detail/3174298/2017/06/03/Tientallen-doden-door-ontploffingen-in-Kaboeel.dhtml>, geraadpleegd op 17.11.2017).

Op 15.06.2017 was er een aanslag op een moskee waarbij er 4 doden zijn gevallen in Kabul (<http://www.hln.be/hln/nl/33982/Islamitische-Staat/article/detail/3183958/2017/06/16/IS-pleegtaanslag-tegen-moskee-in-Kaboeel-vier-doden.dhtml>, geraadpleegd op 17.11.2017).

Op 21 oktober vielen er 15 doden in Kabul en uit het artikel blijkt eveneens dat er die week dinsdag 74 doden zijn gevallen en meer dan 200 gewonden en dat er die week vrijdag ook 2 aanslagen zijn geweest in een moskee met meer dan 40 doden (<https://www.nrc.nl/nieuws/2017/10/21/vijftien-doden-na-aanslag-bi-j-militair-trainingskamp-kabul-a1578181>, geraadpleegd op 17.11.2017).

Op 07.11.2017 werd een televisiezender aangevallen door IS (https://www.nrc.nl/nieuws/2017/11/07/is-dringt-televisiestation-kabul-binnen-al-58022?utm_source=NRC&utm_medium=related&utm_campaign=related2, geraadpleegd op 17.11.2017).

Voor zover Uw Raad zou menen dat verzoekende partij geen persoonlijke vrees aannemelijk maakt, er wel degelijk aangetoond wordt dat er minstens aanleiding is tot het verstrekken van subsidiaire bescherming, minstens tot een bijkomend onderzoek.

Het tweede middel is ernstig en gegrond."

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees door de taliban te worden vermoord. Zij verklaart dat haar twee broers en haar vader overheidsfuncties uitoefenen bij respectievelijk het leger, de politie en het ministerie van Communicatie en dat de taliban haar probeerden te pakken te krijgen om haar vader en broers ertoe te bewegen hun job in dienst van de overheid op te geven. Op 10 februari 2013 zouden de taliban een aanval hebben uitgevoerd op het huis van de verzoekende partij, toen haar vader en broers er niet waren. De verzoekende partij zou zich naar het dak van het huis begeven hebben en door de taliban opgedragen zijn zich over te geven. Omdat zij dit weigerde zouden de taliban op haar zijn beginnen schieten, waarop de verzoekende partij zich zou hebben proberen te verdedigen door terug te schieten. Toen de taliban met zwaardere wapens begonnen te schieten, zou de verzoekende partij gevlucht zijn naar de bergen. Daarop zouden de taliban het huis hebben doorzocht en aan verzoekers moeder hebben gezegd dat ze haar echtgenoot en zonen moest zeggen hun werk neer te leggen omdat zij hen anders zouden doden. De volgende ochtend zou de verzoekende partij naar huis zijn teruggekeerd nadat haar moeder haar via de telefoon had laten weten dat de situatie opnieuw veilig was. Enkele dagen later zou de verzoekende partij last hebben gekregen van een verwonding die zij zou hebben opgelopen tijdens haar vlucht voor de taliban. Omdat men haar in een Afghaans militair ziekenhuis niet kon helpen zou zij naar een ziekenhuis in India zijn gegaan en daar twee maanden hebben verbleven. Tien maanden na de aanval zouden de taliban opnieuw naar verzoekers huis zijn gekomen. De verzoekende partij zou zich toen in de bloemvoorraad hebben verborgen. De taliban zouden haar moeder gezegd hebben dat haar echtgenoot en zonen met ongelovigen samenwerken en dat de taliban hen zou doden indien ze hen zouden vinden. Twee maanden nadien zouden de taliban opnieuw gekomen zijn met dezelfde boodschap en zouden zij het huis wederom hebben doorzocht. Ongeveer acht maanden later zouden de taliban nog eens langsgesproken zijn om het huis te doorzoeken en hun eerdere eis te herhalen. Op 28 mei 2015 zou de verzoekende partij een dreigbrief van de taliban hebben ontvangen waarin zij werd opgedragen haar vader en broers te zeggen hun werk neer te leggen. Tevens zou de verzoekende partij daarin zijn opgedragen te stoppen met school en de taliban te vervoegen. De taliban zouden ermee gedreigd hebben de verzoekende partij te onthoofden indien zij hier geen gehoor aan zou geven. Vervolgens zou de *malek* van het dorp de moeder van de verzoekende partij op gezag van de taliban hebben laten weten dat haar echtgenoot en zonen zouden worden gedood indien zij hun activiteiten in dienst van de overheid niet zouden staken. De verzoekende partij verklaart dat zij zich op haar school in Kaboel bevond toen haar moeder haar opbelde om haar hiervan op de hoogte te brengen. De verzoekende partij zou toen bij een klasgenoot zijn gebleven en na vijf dagen zijn opgepikt door een smokkelaar die haar het land uithielp. De verzoekende partij verklaart dat de taliban na haar vertrek nog tweemaal zijn langsgesproken in 2016 en eenmaal in 2017.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij verschillende stukken neer. Met betrekking tot de documenten die de verzoekende partij tijdens haar administratieve procedure heeft voorgelegd, worden in de bestreden beslissing terecht volgende motieven uiteengezet, die door de verzoekende partij niet worden weerlegd:

"(...) Uw taskara, de taskara van uw grootvader, de taskara van uw vader, uw familiefoto's, schoolrapporten, het document in verband met uw verandering van school en de briefomslag zeggen niets over uw asielmotieven waardoor het deze ook niet kunnen aantonen. De foto's, bankkaarten, badges, certificaten en andere documenten gerelateerd aan de tewerkstelling van uw broers en vader zeggen evenmin iets over uw asielmotieven. De foto's van kogelgaten in muren missen de nodige bewijskracht om uw asielrelaas te staven. Ze kunnen immers eender waar genomen zijn. De bevestigingsbrief van de dorpsoudsten zegt evenmin iets over uw vluchtrelaas, daar enkel de

tewerkstelling van uw broers en vader, het feit dat u student was en dat u voor medische zorgen naar India bent gegaan erin geattesteerd worden. Bovendien werd deze brief door u opgesteld waardoor deze enige objectieve waarde mist. Betreffende de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat erin geschreven staat dat de taliban u verschillende malen gewaarschuwd zouden hebben dat u uw broers en vader de boodschap moest doorgeven hun job te verlaten, hoewel u op geen enkel ogenblik tijdens uw gehoor vermeld heeft rechtstreeks contact gehad te hebben met de taliban. De taliban zou deze boodschap telkens aan de vrouwen van het huis nagelaten hebben (CGVS, p. 22). Betreffende de brief van de dorpsoudsten en de brief van de taliban dient eveneens opgemerkt worden dat documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag enkel als bewijs kunnen worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker."

Middels een aanvullende nota, die wordt neergelegd op 21 december 2018, brengt de verzoekende partij blijkens de inventaris volgende stukken bij: medische stukken van het ziekenhuis in India; een medisch stuk van het Afghaans militair ziekenhuis, dat ontbreekt maar wordt neergelegd ter terechtzitting van 9 januari 2019; een fotokopie van de overlijdensakte van verzoekers broer J. G., waarvan het origineel met vertaling wordt neergelegd ter terechtzitting van 9 januari 2019; fotokopieën van twee foto's van verzoekers overleden broer in het ziekenhuis; een fotokopie van het paspoort van de persoon die de verzoekende partij in India zou hebben geholpen tijdens haar verblijf aldaar; een fotokopie van een foto van de verzoekende partij genomen in India, waarvan het origineel ter terechtzitting van 9 januari 2019 wordt neergelegd; een USB-stick met daarop een video waarop verzoekers overleden broer in het ziekenhuis zou te zien zijn.

De medische documenten van het Sir Ganga Ram ziekenhuis in India van 3 april 2013 kunnen een begin van bewijs vormen wat betreft verzoekers verklaring dat hij in die periode twee maanden in India was voor een medische behandeling aan zijn been. De foto kan aantonen dat de verzoekende partij in India is geweest. Hieruit kan evenwel geen enkele link blijken met de vervolgingsfeiten die de verzoekende partij aanvoert. De verzoekende partij verklaart immers dat zij de aandoening die zij in India liet behandelen had opgelopen tijdens haar vlucht voor de taliban bij de aanval op haar huis. Het document van het "400 bedden"-ziekenhuis kan aantonen dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar behandeling in India verbleven heeft in dit ziekenhuis, maar bevat evenmin informatie waaruit een verband kan blijken tussen verzoekers medische klachten en de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten. De inhoud van dit document is bovendien in strijd met de door de verzoekende partij verklaarde chronologie van de feiten. De verzoekende partij verklaarde immers dat zij tien dagen na de aanval op haar huis, die zij herhaaldelijk op 10 februari 2013 situeerde, pijn begon te voelen (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 16, 21). Volgens voormeld document zou de verzoekende partij echter al op 13 februari 2013 in het ziekenhuis zijn opgenomen.

De overlijdensakte, waaruit moet blijken dat verzoekers broer J. G. op 6 december 2018 is omgekomen tijdens een aanval van de taliban op verzoekers huis, blijkt een verklaring te zijn van verzoekers vader die door de politie wordt bevestigd. Gelet op het duidelijke gesolliciteerde karakter van deze verklaring ontbeert dit stuk objectieve bewijswaarde. Er dient daarbij gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. De foto's bevatten geen enkele objectieve aanwijzing aangaande de identiteit van de daarop afgebeelde persoon, de omstandigheden waarin of het tijdstip waarop deze werden genomen. Ook de beelden op de USB-stick laten niet toe te verifiëren dat de overleden persoon daadwerkelijk verzoekers broer betreft, laat staan dat zij kunnen aantonen dat verzoekers broer is omgekomen in een aanval door de taliban. De Raad besluit dat de verzoekende partij geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot het gewelddadig overlijden van haar broer door toedoen van de taliban. Het betreft hier overigens een element dat voortvloeit uit feiten die de verzoekende partij eerder heeft aangevoerd maar waaraan omwille van hoger uiteengezette pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht.

De enveloppe die de verzoekende partij ter terechtzitting van 9 januari 2019 neerlegt kan aantonen dat zij post ontvangen heeft uit Kaboel, maar houdt geen verband met haar relaas.

Gelet op hetgeen voorafgaat, volstaan deze stukken op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers relaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van hun relaas, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad hecht in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan verzoekers vluchtrelaas omwille van de vele inconsistenties in verzoekers verklaringen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het aantal keer dat de taliban naar haar huis zijn gekomen, zoals genoegzaam blijkt uit volgende concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing:

"(...) U verklaart aanvankelijk tijdens uw gehoor op het CGVS dat de taliban naast de keer dat ze uw huis hebben aangevallen nog twee keer bij u thuis gekomen waren en uw huis doorzochten. U bevestigt nadien nog eens dat dat alles was (gehoorverslag CGVS, dd. 18.05.2017, p. 16). Enkele ogenblikken later verklaart u echter dat ze in totaal nog drie keer uw huis zijn komen doorzoeken na de aanval, twee keer in 1393 en één keer in 1394 (CGVS, p. 17). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, zegt u dat het net in u opgekomen was dat de taliban uw huis ook in 1394 hadden doorzocht, omdat u even over de data aan het nadenken was (CGVS, p. 17). Deze verklaring is weinig ernstig. Een huiszoeking door uw vervolgers is een ingrijpende gebeurtenis waarvan mag verwacht worden dat een asielzoeker deze niet over het hoofd ziet wanneer bij hem geïnformeerd wordt naar de vervolgingsfeiten die hij heeft meegemaakt. Bovendien werden uw eerste verklaringen ook door u bevestigd. Nog frappanter is de vaststelling dat u deze huiszoekingen na hun aanval onvermeld liet bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (vragenlijst CGVS, dd. 01.03.2016, vraag 5). Wanneer u gevraagd wordt hoe het komt dat u tijdens het gehoor op de DVZ van geen enkele huiszoeking door de taliban gewag maakte, verklaart u dat men u toen geboden had een samenvatting van uw asielrelaas te geven (CGVS, p. 24). Het klopt dat u bij de DVZ alles kort en ontgaan van details moet vertellen, maar dit verklaart niet waarom u drie huiszoekingen onvermeld zou laten wanneer u expliciet naar de belangrijkste feiten wordt gevraagd die hebben geleid tot uw vlucht uit uw thuisland. Verwacht mag worden dat iemand die asiel aanvraagt in een ander land coherente en eenduidige verklaringen aflegt telkens hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen ondermijnt ten stelligste uw geloofwaardigheid. Bovendien corrigeerde u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS enkel de datum van de enige aanval van de taliban waarover u sprak op de DVZ, en gaf u te kennen niets anders meer te willen aanpassen (CGVS, p. 2-3). Verwacht mag worden dat u dan ook geen tegenstrijdige verklaringen meer zou afleggen."

Waar de verzoekende partij het feit dat zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanvankelijk gewag maakte van twee bezoeken van de taliban wijt aan stress en zenuwen tijdens het gehoor, merkt de Raad op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Waar kan worden aangenomen dat men onder invloed van stress bepaalde details vergeet te vermelden, biedt dit geen verschuiving voor het niet vermelden van een dermate ingrijpende gebeurtenis als een huiszoeking door de taliban, temeer daar de verzoekende partij tot tweemaal toe bevestigde dat er twee huiszoekingen plaatsvonden alvorens plots van een derde huiszoeking te gewagen (stuk 5, gehoorverslag, p. 16, 17). Stress kan evenmin verklaren of verschuiven waarom de verzoekende partij tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele huiszoeking door de taliban vermeldde. Dat haar toen gevraagd werd het kort te houden biedt in dezen geen verschuiving, nu de verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot het vertrek uit haar land van herkomst (stuk 13, vragenlijst CGVS, vraag 3.5).

Ten tweede blijkt de verzoekende partij de verschillende gebeurtenissen die zouden hebben geleid tot haar vlucht uit Afghanistan niet op consistente wijze te hebben gesitueerd in de tijd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen motiveert dienaangaande op goede gronden als volgt:

"Zo is uw verklaring dat u de dreigbrief van de taliban op 7 jawza 1394 AK (28 mei 2015 GK) ontvangen zou hebben (CGVS, p. 11, p. 23) inconsistent met uw verklaring dat u een maand na het ontvangen van de dreigbrief vertrokken bent uit Afghanistan (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 17). U verklaart echter ook Afghanistan verlaten te hebben op 25 oktober 2015 GK ofwel 3 aqrab 1394 AK (verklaring DVZ, dd. 01.03.2016, vraag 31; CGVS, p. 3-4), wat met andere woorden neerkomt op vijf maanden nadat u de brief van de taliban ontvangen had. Uw verklaring dat u een maand na ontvangst van de dreigbrief het land verlaten zou hebben (vragenlijst CGVS, vraag 5; CGVS, p. 17) is bovendien ook inconsistent met uw andere verklaringen dat u na de dreigbrief nog een aantal dagen op school gebleven zou zijn en vijf dagen nadat u gestopt was met het school het land verlaten zou hebben (CGVS, p. 11). Daarnaast is uw verklaring dat de derde huiszoeking ongeveer acht maanden na de tweede huiszoeking plaatsvond (CGVS, p. 17) inconsistent met uw verklaringen dat de tweede huiszoeking aan het begin van de zomer plaatsvond en de derde huiszoeking aan het einde van de zomer erop (CGVS, p. 17). Dit betekent immers dat er meer dan een jaar tussen de tweede en derde huiszoeking verstreken zou zijn. Wanneer u geconfronteerd wordt met uw inconsistente verklaringen, verduidelijkt u dat u ongeveer acht maanden gezegd had en dat u dit niet exact kan zeggen omdat u zich de data niet herinnert omdat het lang geleden is (CGVS, p. 18). Uw verklaring kan niet overtuigen. Het is onduidelijk waarom u die tijdsperiode als ongeveer acht maanden zou inschatten indien u beide gebeurtenissen kan situeren ten opzichte van het begin en einde van de seizoenen. U zegt hierop dat u niet berekend had hoeveel maanden een periode bestrijkt van het begin van de zomer tot het einde van de zomer erop en dat men zolang men dit niet berekend niet met zekerheid kan zeggen of deze periode dan langer dan een jaar is (CGVS, p. 18). Deze verklaringen zijn niet ernstig en doen uw asielrelaas uiterst ingestudeerd overkomen, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas eens te meer onderuit wordt gehaald. U bent namelijk minstens tot de elfde graad naar school gegaan (CGVS, p. 11) en geeft u ook tijdens het gehoor aan makkelijk met data te kunnen omgaan (CGVS, p. 3, 5, 11). U duidt uw vertrek uit Afghanistan aan met een precieze datum volgens de Gregoriaanse én de Afghaanse kalender, namelijk 25 oktober 2015 of 3 aqrab 1394 (CGVS, p. 3-4; verklaring DVZ, vraag 31). U geeft eveneens de datum van uw huwelijk volgens de Gregoriaanse én de Afghaanse kalender, namelijk 10 maart 2015 of 19 hout 1393 (verklaring DVZ, vraag 14; CGVS, p. 5). Uw opmerking dat u niet wist dat u data gevraagd zou worden volgens de Afghaanse kalender, doet uw asielrelaas ingestudeerd overkomen (CGVS, p. 18).

U legt vervolgens tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over de datum waarop de aanval op uw huis zou hebben plaatsgevonden. Hoewel u bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS aangeeft dat u de datum van de aanval op uw huis door de taliban wilt corrigeren ten opzichte van wat neergeschreven staat naar aanleiding van uw verklaringen bij de DVZ, slaagt u er tijdens uw gehoor bij het CGVS nog tweemaal in een andere datum te geven voor het eerste moment waarom u in aanraking kwam met de taliban. Zo paste u de datum van 3 oktober 2013 (vragenlijst CGVS, vraag 5) aan naar 10 februari 2013 (CGVS, p. 3) om nadien te verklaren dat de taliban uw huis hadden aangevallen in het jaar 1392 AK (CGVS, p. 17) en te eindigen met de verklaring dat de aanval plaatsvond op 22 jaddi 1391 AK (11 januari 2013 GK) (CGVS, p. 18). Dat u na uw rechtzetting bij aanvang van het gehoor nog tweemaal een andere datum geeft voor de aanval, ondermijnt ten stelligste de waarachtigheid van deze aanval. Aangezien u de datum in eerste instantie al veranderd wou zien, kan verwacht worden dat u er voor uw gehoor over had nagedacht, waardoor het des te opmerkelijk is dat u nogmaals twee andere data geeft om de aanval te situeren. Het feit dat u er niet in slaagt op consistente wijze de aanval op uw huis in de tijd te situeren, schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Ook moet ook vastgesteld worden dat uw situering van de tweede huiszoeking door de taliban aan het begin van de zomer van 1393 (CGVS, p. 17) niet consistent is met uw verklaringen dat de eerste huiszoeking ongeveer tien maanden na de aanval had plaatsgevonden en de tweede huiszoeking ongeveer twee maanden na de eerste plaatsvond (CGVS, p. 17). Indien deze tweede huiszoeking ongeveer één jaar na de aanval op uw huis - die u zoals hierboven aangegeven in januari-februari situeert - had plaatsgevonden, zou deze in de winter gesitueerd moeten worden in plaats van aan het begin van de zomer."

De uitleg als zou de verzoekende partij de datum van de dreigbrief hebben genoemd, en dus niet deze van de dag van ontvangst van deze brief, vindt geen steun in het gehoorverslag. Hieruit blijkt duidelijk dat de verzoekende partij heeft verklaard dat de brief ontvangen werd op de zevende van de derde maand van het Afghaanse jaar 1394, wat overeenkomt met 28 mei 2015 AD (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 23). Dat de verzoekende partij haar land van herkomst een maand later zou hebben verlaten, strookt niet met haar verklaarde datum van vertrek, zijnde 25 oktober 2015 (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 17; stuk 13, verklaring DVZ, nr. 31).

De verzoekende partij bevestigt dat er meer dan een jaar verlopen moet zijn tussen de tweede en de derde huiszoeking van de taliban na de aanval op haar huis. Zij verklaart haar initiële verklaring dat er acht maanden verliepen tussen beide gebeurtenissen door het feit dat zij niet vertrouwd is met tijds aanduidingen op basis van tijdsverloop en last had van stress. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij wel in staat is beide huiszoekingen te situeren aan het begin van de zomer respectievelijk het einde van de zomer daarop, maar niet bij benadering kan aangeven hoeveel tijd daartussen verlopen is. Temeer daar zij, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, vlot overweg lijkt te kunnen met data. Zoals hoger reeds aangegeven, doet stress geen afbreuk aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen en de belangrijkste gebeurtenissen op consistente wijze in de tijd te situeren.

De Raad wijst er verder op dat de verzoekende partij ook omtrent de datum van de aanval op haar huis incoherente verklaringen heeft afgelegd, zoals terecht vastgesteld in de bestreden beslissing:

"(...) Hoewel u bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS aangeeft dat u de datum van de aanval op uw huis door de taliban wilt corrigeren ten opzichte van wat neergeschreven staat naar aanleiding van uw verklaringen bij de DVZ, slaagt u er tijdens uw gehoor bij het CGVS nog tweemaal in een andere datum te geven voor het eerste moment waarom u in aanraking kwam met de taliban. Zo paste u de datum van 3 oktober 2013 (vragenlijst CGVS, vraag 5) aan naar 10 februari 2013 (CGVS, p. 3) om nadien te verklaren dat de taliban uw huis hadden aangevallen in het jaar 1392 AK (CGVS, p. 17) en te eindigen met de verklaring dat de aanval plaatsvond op 22 jaddi 1391 AK (11 januari 2013 GK) (CGVS, p. 18). Dat u na uw rechtzetting bij aanvang van het gehoor nog tweemaal een andere datum geeft voor de aanval, ondermijnt ten stelligste de waarachtigheid van deze aanval. Aangezien u de datum in eerste instantie al veranderd wou zien, kan verwacht worden dat u er voor uw gehoor over had nagedacht, waardoor het des te opmerkelijk is dat u nogmaals twee andere data geeft om de aanval te situeren. Het feit dat u er niet in slaagt op consistente wijze de aanval op uw huis in de tijd te situeren, schaadt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder."

Waar de verzoekende partij zonder meer ontkent ooit te hebben verklaard dat de aanval op haar huis in het Afghaanse jaar 1392 plaatsvond, doet zij geen afbreuk aan het gehoorverslag (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Indien de aanval in het jaar 1391 plaatsvond, is het trouwens niet mogelijk dat de eerste huiszoeking ongeveer tien maanden later plaatsvond, nu de verzoekende partij bij herhaling verklaard heeft dat de eerste huiszoeking pas in 1393 gebeurde (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). De verzoekende partij gaat er verder aan voorbij dat zij de aanval op haar huis ook binnen het jaar 1391 niet op consistente wijze heeft gesitueerd. Zij verklaarde dat dit volgens de westerse kalender op 10 februari 2013 was en volgens de Afghaanse kalender op de tweeëntwintigste van de tiende maand van 1391, wat evenwel overeenkomt met 11 januari 2013. Bovendien blijkt tevens verzoekers situering van de tweede huiszoeking door de taliban aan het begin van de zomer van 1393 niet consistent met het feit dat de eerste huiszoeking ongeveer tien maanden na de aanval had plaatsgevonden en de tweede huiszoeking ongeveer twee maanden na de eerste (stuk 5, gehoorverslag, p. 17). Indien deze tweede huiszoeking ongeveer één jaar na de aanval op haar huis – die de verzoekende partij in januari of februari situeert – zou hebben plaatsgevonden, zou deze in de winter gesitueerd moeten worden in plaats van aan het begin van de zomer. Door in haar verzoekschrift eenvoudigweg te benadrukken dat de tweede huiszoeking in de zomer plaatsvond, biedt zij geen verklaring voor de inconsistentie in haar verklaringen.

Aan de geloofwaardigheid van de verzoekende partij wordt bijkomend afbreuk gedaan door de vaststelling dat haar gedrag na de aanval op haar huis niet overeenstemt met het gedrag dat kan worden verwacht van iemand die gevisieerd wordt door de taliban. De verzoekende partij verklaarde dat zij de ochtend na haar vuurgevecht met de taliban en de daaropvolgende huiszoeking, waarbij de taliban haar moeder de boodschap meegaf dat ze haar zonen en echtgenoot moest vertellen dat ze hun job moesten neerleggen en dat ze gedood zouden worden indien ze weigerden, naar huis terugkeerde. Gepeild naar eventuele maatregelen die zij getroffen zou hebben om haar veiligheid te garanderen, verklaarde de verzoekende partij dat zij in het geheim naar school ging door telkens haar moeder te bellen alvorens zij van de hoofdweg haar straat inliep zodat zij haar kon verzekeren dat de kust veilig was. Zij verklaarde dat niemand wist wanneer zij thuis was en wanneer zij op school was. De verzoekende partij zou geen andere maatregelen getroffen hebben ten behoeve van haar veiligheid (stuk 5, gehoorverslag, p. 21). Het is niet ernstig te noemen dat de verzoekende partij zich op die manier zou hebben proberen te onttrekken aan de duidelijke dreiging van de taliban. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat zij nog naar school kon gaan omdat er honderden scholen zijn in Kaboel en de taliban niet geweten zouden hebben naar welke school zij juist ging. Daarbij gaat de verzoekende

partij er evenwel aan voorbij dat zij volgens haar verklaringen dagelijks naar huis terugkeerde, zijnde de plaats waar de taliban haar eerder onder vuur namen en daarna meermaals kwamen zoeken. Het verweer als zou de overheid niets voor haar hebben kunnen doen kan niet overtuigen, temeer daar zij broers zou hebben met een positie bij het leger respectievelijk de politie.

De verzoekende partij verklaart noch verschoont het gegeven dat zij na meerdere bedreigingen door de taliban en de ontvangst van een brief waarin zij duidelijk en persoonlijk met de dood werd bedreigd naar school bleef gaan en thuis bleef wonen en dat haar moeder pas de ernst van de situatie zou hebben ingezien nadat ze van de *malek* gehoord had dat de taliban de verzoekende partij zouden vermoorden (stuk 5, gehoorverslag, p. 24). In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende gesteld:

"(...) Van iemand die bedreigd wordt door de taliban mag worden verwacht dat die deze bedreigingen van meet af aan zeer ernstig neemt en onmiddellijk stappen onderneemt om het risico dat hij loopt te minimaliseren. De vaststelling dat u eerst duidelijke signalen rechtstreeks van de taliban zelf in de wind slaat en pas na een verwittiging van de mullah actie onderneemt, ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid. Het is onduidelijk waarom uw moeder na haar gesprek met de mullah plots beseftte dat uw leven gevaar liep, terwijl ze deze conclusie niet bereikte nadat haar huis onder vuur genomen was en de taliban bij de vier huiszoekingen en in hun dreigbrief dezelfde boodschap hadden overgebracht als de mullah. Uw verklaring dat u tot dan toe geprobeerd had uw best te doen en de dreiging te tolereren maar dat u nadien ontdekte dat dit onmogelijk was, is niet van die aard dat ze hierop een ander licht kan werpen."

Dat de verzoekende partij na haar behandeling in India gedurende maanden nog te ziek en gewond was om te vertrekken, blijkt niet uit de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor. Het houdt overigens geen steek dat de verzoekende partij fysiek niet in staat zou zijn geweest om te vluchten, maar wel om nog dagelijks naar school te gaan in Kaboel.

Tot slot wijst de Raad op het oppervlakkige en weinig doorleefde karakter van verzoekers relaas, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing:

"(...) Gevraagd te vertellen wat er gebeurd is vanaf het ogenblik dat u van de muur van uw huis sprong om aan de aanvallers te ontkomen, zegt u dat u ontsnapt bent richting de bergen, waarna u een stilte laat vallen om daarna aangespoord door de stilte te vervolgen dat u dan ziek bent geworden en naar India bent gegaan voor uw behandeling (CGVS, p. 19). Wanneer u gevraagd wordt te vertellen wat er in de volgende minuten en uren na uw sprong van de muur gebeurd is, herhaalt u dat u van de muur sprong, gewond raakte, naar de berg gerend bent, in een rots schuilde en na een aantal dagen naar India gegaan bent voor uw behandeling (CGVS, p. 19). Gevraagd te vertellen over de huiszoeking door de taliban onmiddellijk na de aanval op uw huis, zegt u dat de aanwezige vrouwen in het huis u hierover verteld hadden dat de taliban het huis doorzocht hadden en vertrokken waren (CGVS, p. 20). Gevraagd wat de talibs gezegd hadden zegt u dat de taliban uw moeder gezegd zouden hebben dat ze de boodschap moest doorgeven aan haar zonen en echtgenoot dat ze hun werk dienden te verlaten en dat ze gedood zouden worden indien ze niet gehoorzaamden (CGVS, p. 20). Dit zou alles geweest zijn dat de talibs gezegd zouden hebben. Bij de volgende huiszoeking zouden de taliban aan de vrouwen gezegd hebben dat uw broers en vader met de ongelovige Amerikanen samenwerkten en gedood zouden worden indien de taliban hen vond. De taliban zouden daarnaast niets anders gezegd hebben en de vrouwen zouden niets geantwoord hebben (CGVS, p. 22). Bij de tweede huiszoeking na de aanval op uw huis zou de taliban opnieuw hebben gezegd dat indien ze uw broers en vader vonden ze hen zouden doden (CGVS, p. 22). Gevraagd wat de vrouwen hierop antwoordden, zegt u weinigzeggend dat de taliban kwamen, het huis doorzochten en vertrokken (CGVS, p. 22). Gevraagd te vertellen over de derde huiszoeking na de aanval op uw huis, zegt u dat u bij uw klasgenoot was. Nogmaals gevraagd wat er gebeurd was, zegt u dat ze het huis doorzochten en vertrokken. Gevraagd of de taliban iets gezegd hadden, beaamt u dit en herhaalt u opnieuw dezelfde bewoordingen dat uw vader en broers hun jobs dienden te verlaten en anders gedood zouden worden (CGVS, p. 22-23). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, feitelijke beschrijvingen van ingrijpende en gewelddadige gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt. Verwacht mag worden dat u uitgebreider zou kunnen vertellen over de verschillende huiszoekingen en bedreigingen van de taliban. Het lijkt weinig geloofwaardig dat al deze invallen consequent volgens hetzelfde stramien zouden gelopen zijn waarbij steevast de identieke woorden zouden gevallen zijn. Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten onaannemelijk worden."

De verzoekende partij voert aan dat zij enkel kon afgaan op wat anderen haar hebben verteld, aangezien zij tijdens één huiszoeking verstopt zat in de bloemvoorraad en tijdens twee andere huiszoekingen niet aanwezig was, maar gaat eraan voorbij dat ook haar verklaringen over haar persoonlijke confrontatie met de taliban en daaropvolgende vlucht naar de bergen bijzonder vaag en rudimentair waren (stuk 5, gehoorverslag, p. 16, 18-20).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt de verzoekende partij haar vluchtmotieven niet aannemelijk. De door haar voorgelegde documenten zijn niet van aard een ander licht te werpen op deze appreciatie.

De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij louter omwille van haar familieband met personen die voor de Afghaanse overheid werken een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan dient te koesteren. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden als volgt gemotiveerd: *"(...) De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij of zij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar de tewerkstelling van een familielid niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zoals hierboven reeds is beschreven is het duidelijk dat enerzijds uw persoonlijke vervolgingsfeiten alsook de problemen van uw familie als ongeloofwaardig kunnen beschouwd worden. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw familieleden omwille van hun werkzaamheden voor de overheid een gegronde vrees voor vervolging kennen. Bijgevolg kan er ook niet aangenomen worden, dat u, als broer van, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in de provincie Kabul, louter omwille van de werkzaamheden van uw gezinsleden een gegronde vrees op vervolging heeft."* Desbetreffend verwijst de verzoekende partij slechts naar haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en doet zij derhalve geen afbreuk aan voormelde motieven.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

"de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

"a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in de rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

In het administratief dossier bevinden zich de volgende rapporten:

- COI Focus "Security situation in Kabul province" van 25 april 2017
- COI Focus, "Afghanistan-corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013.

Middels een aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 29 oktober 2018 brengt de verwerende partij de volgende rapporten bij:

- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018
- EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018
- UNHCR Eligibility "Guidelines for assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018.

Zowel uit de UNHCR guidelines als uit de EASO Guidance note van juni 2018 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Khord Kabul Kalay, gelegen in het district Khak-e-Jabbar in provincie Kaboel, dient de situatie in de provincie Kaboel onderzocht te worden. Met betrekking tot de provincie Kaboel wordt in de aanvullende nota gesteld dat: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon."*

Uit beschikbare informatie blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kaboel, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisereerd worden."

Uit de meer recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Kaboel indeelt bij *"Territories where indiscriminate violence is taking place and real risk of serious harm under Article 15(c) QD may be established where the applicant is specifically affected by reason of factors particular to his or her personal circumstances."*

In andere woorden, de provincie Kaboel is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Specifiek met betrekking tot het district Khak-e Jabbar blijkt dat UNHCR op 24 april 2018 aangaf dat dit district Khak-e Jabbar hetzelfde veiligheidsniveau heeft als Surobi. Dit wil zeggen dat in dit district de taliban een beperkt aantal activiteit en aanwezigheid hebben. Volgens het EASO-rapport houdt dit in dat ze minstens drie keer per maand aangevallen worden (EASO-rapport mei 2018, p.25). Dit wijst op willekeurig geweld, maar toont niet aan dat het willekeurig geweld dermate hoog is dat elke burger die

zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Er kan geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

In haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar verschillende aanslagen die zich in de loop van 2017 in de stad Kaboel hebben voorgedaan. Deze informatie toont, gelet op de recente informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, niet aan dat in de provincie Kaboel en het district Khak-e Jabbar het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegend gronden bestaan dat elke burger die er terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreigingen voor zijn leven of zijn persoon.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Khak-e Jabbar gelegen in de provincie Kaboel geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het district Khak-e Jabbar gelegen in de provincie Kaboel, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c*) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te district Khak-e-Jabbar gelegen in de provincie Kaboel rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Khak-e-Jabbar gelegen in de provincie Kaboel dermate verhogen dat, - hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in district Khak-e-Jabbar gelegen in de provincie Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon -, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij is weliswaar naar India moeten gaan voor een behandeling aan haar been, en heeft littekens op haar lichaam. Hiermee toont de verzoekende partij niet aan dat zij in vergelijking met andere burgers in het district Khak-e-Jabbar heden over minder weerbaarheid beschikt om zich te beschermen in het voormelde district of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. De verzoekende partij toont niet aan dat haar persoonlijke omstandigheden van dien aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt

dan andere burgers in district Khak-e-Jabbar op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS